

**UZUPEŁNIAJĄCA KONWENCJA W SPRAWIE ZNIESIENIA NIEWOLNICTWA, HANDLU NIEWOLNIKAMI ORAZ
INSTYTUCJI I PRAKTYK ZBLIŻONYCH DO NIEWOLNICTWA,**

podpisana w Genewie dnia 7 września 1956 r.

Przekład.

W Imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 7 września 1956 r. została sporządzona w Genewie Uzupełniająca Konwencja w sprawie zniesienia niewolnictwa, handlu niewolnikami oraz instytucji i praktyk zbliżonych do niewolnictwa.

Po zaznajomieniu się z powyższą Konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że wymieniona Konwencja jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie, dnia 13 grudnia 1962 r.

L. S. Przewodniczący Rady Państwa:
A. Zawadzki

Minister Spraw Zagranicznych:
w z. M. Naszkowski

Au Nom de la République Populaire de Pologne

LE CONSEIL D'ETAT
DE LA RÉPUBLIQUE POPULAIRE DE POLOGNE

à tous ceux qui ces Présentés Lettres verront
fait savoir ce qui suit:

Une Convention Supplémentaire relative à l'abolition de l'esclavage, de la traite des esclaves et des institutions et pratiques analogues à l'esclavage a été faite à Genève le 7 septembre 1956.

Après avoir vu et examiné ladite Convention le Conseil d'Etat l'a approuvée et approuve en toutes et chacune des dispositions qui y sont contenues; déclare que la Convention susmentionnée est acceptée, ratifiée et confirmée et promet qu'elle sera inviolablement observée.

En Foi de Quoi les Présentés Lettres ont été délivrées, revêtues du Sceau de la République Populaire de Pologne.

Donné à Varsovie, le 13 Décembre 1962.

L. S. Président du Conseil d'Etat:
A. Zawadzki

Ministre des Affaires Etrangères:
w z. M. Naszkowski

Przekład.

**UZUPEŁNIAJĄCA KONWENCJA W SPRAWIE ZNIENIENIA NIEWOLNICTWA. HANDLU NIEWOLNIKAMI
ORAZ INSTYTUCJI I PRAKTYK ZBLIŻONYCH DO NIEWOLNICTWA,**

podpisana w Genewie dnia 7 września 1956 r.

Wstęp.

Państwa uczestniczące w niniejszej Konwencji, uważając, że wolność jest wrodzonym prawem przysługującym każdemu człowiekowi,

świadome faktu, że narody uczestniczące w Organizacji Narodów Zjednoczonych ponownie potwierdziły w Karcie swoją wiarę w godność i wartość osobowości ludzkiej,

uwzględniając, że Powszechna Deklaracja w sprawie Praw Człowieka, proklamowana przez Ogólne Zgromadzenie Narodów Zjednoczonych jako wspólna podstawa postępu odnosząca się do wszystkich narodów i wszystkich krajów, stwierdza, iż nikt nie będzie utrzymywany w stanie niewolnictwa lub poddaństwa oraz że niewolnictwo i handel niewolnikami będą zakazane we wszelkich ich postaciach,

biorąc pod uwagę, iż od czasu zawarcia Konwencji w sprawie niewolnictwa, podpisanej w Genewie dnia 25 września 1926 r. i zmierzającej do całkowitego zniesienia niewolnictwa i handlu niewolnikami, zanotowano dalszy postęp w tym kierunku,

mając na uwadze Konwencję w sprawie pracy przymusowej z 1930 r. oraz akcję podjętą w jej następstwie przez Międzynarodową Organizację Pracy dotyczącą pracy przymusowej lub obowiązkowej,

będąc jednakże świadome, iż niewolnictwo, handel niewolnikami oraz instytucje i praktyki zbliżone do niewolnictwa nie zostały jeszcze wyeliminowane we wszystkich częściach świata,

postanawiając przeto, że Konwencja z 1926 r., która nadal pozostaje w mocy, powinna być obecnie rozszerzona przez zawarcie konwencji uzupełniającej, zmierzającej do wzmoczenia zarówno krajowych, jak i międzynarodowych wysiłków w kierunku całkowitego zniesienia niewolnictwa, handlu niewolnikami oraz instytucji i praktyk zbliżonych do niewolnictwa,

uzgodniły, co następuje:

Rozdział I.

Instytucje i praktyki zbliżone do niewolnictwa.

Artykuł 1.

Każde z Państw uczestniczących w niniejszej Konwencji podejmie wszelkie możliwe i potrzebne kroki, tak ustawodawcze, jak i inne, by doprowadzić stopniowo i w jak najkrótszym czasie do całkowitego zniesienia lub uchylecia następujących instytucji i praktyk wszędzie tam, gdzie one jeszcze istnieją, i niezależnie od tego, czy mieszczą się one w definicji niewolnictwa zawartej w artykule pierwszym Konwencji w sprawie niewolnictwa, podpisanej w Genewie dnia 21 września 1926 r., czy też nie:

a) niewoli za długi, to jest stanu lub sytuacji wynikającej z zobowiązania dłużnika oddania pod zastaw długu swoich osobistych usług lub usług osoby pozostającej w stosunku zależności wobec dłużnika, jeżeli wartość tych usług, oszacowanych w granicach rozsądku, nie jest zaliczana na pokrycie długu lub też jeśli czas trwania i charakter tych usług nie są odpowiednio ograniczone i określone;

b) pańszczyzny, to jest stanu lub sytuacji dzierżawcy, który na mocy prawa, zwyczaju lub porozumienia jest zobowiązany mieszkać i pracować na ziemi stanowiącej własność innej osoby oraz wykonywać pewne określone usługi na rzecz danej osoby niezależnie od tego, czy czynności takie byłyby odpłatne, czy też nie, oraz jest pozbawiony wolności przeprowadzenia zmiany swego stanu;

c) wszelkich instytucji lub praktyk przez które:

i) kobieta, pozbawiona prawa sprzeciwu, zostaje przymuszona na żonę lub wydana za mąż za wynagrodzeniem płatnym bądź to w gotówce, bądź też w naturze na rzecz jej rodziców, opiekuna, rodziny lub jakiegokolwiek innej osoby lub grupy albo

ii) mąż kobiety, jego rodzina lub jego klan ma prawo przekazać ją innej osobie w zamian za otrzymane wynagrodzenie lub w inny sposób, albo

iii) kobieta z chwilą śmierci swego męża może być przekazana w spadku innej osobie;

d) wszelkich instytucji lub praktyk, na mocy których dziecko lub osoba poniżej lat 18 jest oddawana przez którekolwiek lub oboje rodziców, lub przez swego opiekuna innej osobie za wynagrodzeniem bądź bezpłatnie w celu wyzyskiwania takiego dziecka lub osoby poniżej 18 lat albo ich pracy.

Artykuł 2.

W celu położenia kresu instytucjom i praktykom wymienionym w artykule 1 punkt c) niniejszej Konwencji, uczestniczące w niej Państwa zobowiązują się ustanowić gdzie należy odpowiednią dolną granicę wieku zawierania małżeństw, zachęcać do stosowania takich środków, dzięki którym obie strony wstępujące w związek małżeński miałyby możliwość swobodnego wyrażania zgody na dany związek w obecności właściwej świeckiej osoby urzędowej albo przedstawiciela wyznania, oraz nakłaniać do rejestracji małżeństw.

Rozdział II.

Handel niewolnikami.

Artykuł 3.

1. Przewiezienie lub usiłowanie przewiezienia niewolników z jednego kraju do drugiego przy pomocy jakichkolwiek

środków transportu lub współuczestnictwo w tych czynach będzie na mocy prawa obowiązującego w Państwach uczestniczących w niniejszej Konwencji uważane za przestępstwo i osoby uznane za winne popełnienia takich przestępstw będą podlegać surowym karom.

2. a) Państwa uczestniczące w niniejszej Konwencji podejmą wszelkie skuteczne środki w celu zapobieżenia, aby statki morskie i powietrzne uprawnione do używania ich bandery nie przewoziły niewolników, oraz będą karać osoby winne popełnienia takich czynów lub używania bandery państwowej dla takiego celu.

b) Państwa uczestniczące w niniejszej Konwencji podejmą wszelkie skuteczne kroki dla zapobieżenia, aby ich porty morskie i lotnicze oraz wybrzeża nie były używane do przewozu niewolników.

3. Państwa uczestniczące w niniejszej Konwencji będą wzajemnie wymieniać informacje w celu zapewnienia praktycznej koordynacji podejmowanych przez nie środków w zakresie zwalczania handlu niewolnikami oraz będą wzajemnie zawiadamiać się o każdym przypadku handlu niewolnikami, jak też o każdej próbie popełnienia tego przestępstwa, o ile powezną o tym wiadomość.

Artykuł 4.

Każdy niewolnik, który schroni się na pokładzie statku należącego do któregośkolwiek z Państw uczestniczących w niniejszej Konwencji, staje się ipso facto wolny.

Rozdział III.

Niewolnictwo oraz instytucje i praktyki zbliżone do niewolnictwa.

Artykuł 5.

W kraju, w którym zniesienie lub uchylenie niewolnictwa lub instytucji i praktyk wymienionych w artykule 1 niniejszej Konwencji nie jest jeszcze zakończone, okaleczenie, piętnowanie lub jakiegokolwiek inne znakowanie niewolnika lub osoby pozostającej w stanie poddaństwa w celu wskazania na jej stan lub tytułem kary albo z jakiegokolwiek innego powodu, jak również współudział w takim czynie będzie na mocy prawa obowiązującego w Państwach uczestniczących w niniejszej Konwencji uważane za przestępstwo i osoby uznane za winne popełnienia takich przestępstw będą podlegać karze.

Artykuł 6.

1. Poddanie innej osoby niewolnictwu lub naklanianie innej osoby do oddania siebie lub osoby od niej zależnej w niewolę albo usiłowanie popełnienia tych czynów, jak również współudział w nich, albo uczestniczenie w spisku, zmierzającym do popełnienia jakiegokolwiek z tych czynów, będzie zgodnie z prawem obowiązującym w Państwach uczestniczących w niniejszej Konwencji uważane za przestępstwo i osoby uznane za winne popełnienia takich czynów będą podlegać karze.

2. Z zastrzeżeniem postanowień zawartych w części wprowadzającej artykułu 1 niniejszej Konwencji, postanowienia ustępu 1 niniejszego artykułu będą miały zastosowanie również do przypadków naklaniania innej osoby do oddania siebie lub osoby od niej zależnej w stan niewoli, wynikający z jakiegokolwiek instytucji lub praktyk wymienionych w artykule 1, do wszelkiego usiłowania popełnienia takich czynów, do współudziału w nich oraz do uczestniczenia w spisku zmierzającym do popełnienia któregośkolwiek z tych przestępstw.

Rozdział IV.

Definicje.

Artykuł 7.

Dla celów niniejszej Konwencji:

a) „Niewolnictwo” oznacza, zgodnie z określeniem zawartym w Konwencji w sprawie niewolnictwa z 1926 r., sta lub sytuację osoby, co do której są wykonywane niektóre lub wszelkie uprawnienia związane z prawem własności a „niewolnik” oznacza osobę pozostającą w takim stanie lub w takiej sytuacji;

b) „Osoba pozostająca w stanie poddaństwa” oznacza osobę znajdującą się w sytuacji lub stanie wynikającym z jakiegokolwiek instytucji lub praktyk wymienionych w artykule 1 niniejszej Konwencji;

c) „Handel niewolnikami” oznacza i obejmuje wszelkie czynności związane ze schwytaniem, nabyciem jakiegokolwiek osoby lub rozporządzeniem nią w celu uczynienia z niej niewolnika, wszelkie czynności związane z nabyciem niewolnika w celu sprzedaży lub zamiany, wszelkie czynności dotyczące sprzedaży lub zamiany osoby nabytej dla tych celów jak również w ogóle wszelki rodzaj handlu lub przewozu niewolników jakimikolwiek środkami transportu.

Rozdział V.

Współpraca pomiędzy państwami uczestniczącymi w niniejszej Konwencji oraz przekazywanie informacji.

Artykuł 8.

1. Państwa uczestniczące w niniejszej Konwencji zobowiązują się współpracować ze sobą oraz z Organizacją Narodów Zjednoczonych w celu wprowadzenia w życie powyższych postanowień.

2. Uczestnicy Konwencji zobowiązują się przekazywać Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych odpisy wszelkich ustaw, rozporządzeń i zarządzeń administracyjnych wydawanych i wprowadzanych w życie w celu realizacji postanowień niniejszej Konwencji.

3. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych będzie przekazywać informacje otrzymane zgodnie z brzmieniem ustępu 2 niniejszego artykułu innym Uczestnikom Konwencji oraz Radzie Ekonomiczno-Społecznej jako część dokumentacji, kierowanej do Rady w celu przedyskutowania zagadnień, które może ona wykorzystać w celu opracowania dalszych zaleceń w zakresie zniesienia niewolnictwa, handlu niewolnikami oraz instytucji i praktyk będących przedmiotem niniejszej Konwencji.

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe.

Artykuł 9.

Zastrzeżenia w stosunku do niniejszej Konwencji są niedopuszczalne.

Artykuł 10.

Wszelkie spory między Państwami uczestniczącymi w niniejszej Konwencji co do jej interpretacji lub stosowania które nie zostaną uregulowane drogą rokowań, będą na wniosek którejkolwiek ze stron w sporze przekazane do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, chyba że zainteresowane strony zgodzą się na inny sposób załatwienia.

Artykuł 11.

1. Niniejsza Konwencja będzie otwarta do dnia 1 lipca 1957 r. do podpisu przez Państwa będące Członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jakiejkolwiek instytucji wyspecjalizowanej. Będzie ona ratyfikowana przez Państwa podpisujące i dokumenty ratyfikacyjne będą złożone u Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, który o fakcie tym powiadomi każde Państwo, będące sygnatariuszem lub przystępujące do Konwencji.

2. Po dniu 1 lipca 1957 r. niniejsza Konwencja będzie otwarta do przystąpienia dla każdego Państwa będącego Członkiem Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jakiejkolwiek instytucji wyspecjalizowanej, lub każdego innego Państwa, do którego zostanie skierowane zaproszenie do przystąpienia przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych. Przystąpienie do Konwencji będzie dokonane przez złożenie oficjalnego aktu Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, który o fakcie tym powiadomi każde Państwo będące sygnatariuszem lub przystępujące do Konwencji.

Artykuł 12.

1. Niniejsza Konwencja będzie miała zastosowanie do wszystkich nieautonomicznych, powierniczych, kolonialnych i innych terytoriów nie wchodzących w skład metropolii, za których stosunki międzynarodowe odpowiedzialne jest dane Państwo uczestniczące w tej Konwencji; Państwo to, z zastrzeżeniem postanowień ustępu 2 niniejszego artykułu, złoży w momencie podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia oświadczenie wymieniające terytorium nie wchodzące w skład metropolii lub terytoria, do których Konwencja będzie miała zastosowanie ipso facto w wyniku takiego podpisania, ratyfikacji lub przystąpienia.

2. W tych wszystkich przypadkach, w których zgodnie z przepisami konstytucyjnymi lub praktyką Państwa uczestniczące w Konwencji lub terytorium nie wchodzące w skład metropolii wymagana jest uprzednia zgoda takiego terytorium, Państwo to podejmie niezbędne kroki dla uzyskania wymaganej zgody danego terytorium nie wchodzącego w skład metropolii w ciągu dwunastu miesięcy od daty odpisania Konwencji przez Państwo metropolitalne i z chwilą uzyskania takiej zgody zawiadomi o tym Sekretarza Generalnego. Niniejsza Konwencja będzie miała zastosowanie do terytoriów lub terytorium, wymienionych we wspomnianym zawiadomieniu, od daty otrzymania notyfikacji Sekretarza Generalnego.

3. Po upływie wspomnianego w poprzednim ustępie dwuastomiesięcznego okresu Państwa uczestniczące w Konwencji powiadomią Sekretarza Generalnego o wynikach swoich konsultacji z tymi terytoriami nie wchodzącymi w skład metropolii, za których stosunki międzynarodowe są one odpowiedzialne i których zgoda na stosowanie postanowień niniejszej Konwencji nie została udzielona.

Artykuł 13.

1. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie w dniu, w którym dwa Państwa staną się jej uczestnikami.

2. Będzie ona następnie wchodzić w życie w stosunku do każdego Państwa i terytorium w dniu złożenia dokumentu ratyfikacyjnego lub aktu o przystąpieniu do Konwencji danego Państwa, lub notyfikacji o zastosowaniu jej do danego terytorium.

Artykuł 14.

1. Stosowanie niniejszej Konwencji będzie się dzielić na następujące po sobie trzyletnie okresy, z których pierwszy rozpocznie się w dniu wejścia Konwencji w życie zgodnie z postanowieniem artykułu 13 ustęp 1.

2. Każde Państwo uczestniczące w niniejszej Konwencji może wypowiedzieć ją drogą notyfikacji skierowanej do Sekretarza Generalnego nie później, niż na sześć miesięcy przed upływem bieżącego okresu trzyletniego. Sekretarz Generalny zawiadomi wszystkich innych uczestników Konwencji o każdej takiej notyfikacji oraz o dacie jej otrzymania.

3. Wypowiedzenie wywrze skutek z wygaśnięciem bieżącego okresu trzyletniego.

4. W przypadkach gdy, zgodnie z postanowieniami artykułu 12, niniejsza Konwencja stanie się wiążąca dla nie wchodzącego w skład metropolii terytorium należącego do Państwa będącego uczestnikiem, Państwo to może następnie w każdym czasie, za zgodą zainteresowanego terytorium, złożyć na ręce Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych zawiadomienie o wypowiedzeniu niniejszej Konwencji w odniesieniu do takiego terytorium. Wypowiedzenie nabierze mocy po upływie jednego roku od daty otrzymania takiego zawiadomienia przez Sekretarza Generalnego, który poinformuje wszystkich innych uczestników Konwencji o tym zawiadomieniu oraz o dacie jego otrzymania.

Artykuł 15.

Niniejsza Konwencja, której teksty angielski, chiński, francuski, hiszpański i rosyjski są jednakowo autentyczne, będzie złożona w archiwach Sekretariatu Organizacji Narodów Zjednoczonych. Sekretarz Generalny sporządzi jej uwierzytelnione kopie w celu przekazania ich Państwom uczestniczącym w niniejszej Konwencji, jak również wszystkim innym Państwom będącym Członkami Organizacji Narodów Zjednoczonych i instytucji wyspecjalizowanych.

Na dowód czego niżej podpisani, należycie do tego upoważnieni przez swoje Rządy, podpisali niniejszą Konwencję z datą uwidocznioną przy ich podpisach.

Sporządzono w Europejskim Biurze Organizacji Narodów Zjednoczonych w Genewie dnia siódmego września tysiąc dziewięćset pięćdziesiątego szóstego roku.

SUPPLEMENTARY CONVENTION ON THE ABOLITION OF SLAVERY, THE SLAVE TRADE, AND INSTITUTIONS AND PRACTICES SIMILAR TO SLAVERY

Preamble.

The States Parties to the present Convention.

Considering that freedom is the birthright of every human being;

Mindful that the peoples of the United Nations reaffirmed in the Charter their faith in the dignity and worth of human person;

Considering that the Universal Declaration of Human Rights, proclaimed by the General Assembly of the United Nations as a common standard of achievement for all peoples and all nations, states that no one shall be held in slavery or servitude and that slavery and the slave trade shall be prohibited in all their forms;

Recognizing that, since the conclusion of the Slavery Convention signed at Geneva on 25 September 1926, which

was designed to secure the abolition of slavery and of the slave trade, further progress has been made towards this end;

Having regard to the Forced Labour Convention of 1930 and to subsequent action by the International Labour Organisation in regard to forced or compulsory labour;

Being aware, however, that slavery, the slave trade and institutions and practices similar to slavery have not yet been eliminated in all parts of the world;

Having decided, therefore, that the Convention of 1926, which remains operative, should now be augmented by the conclusion of a supplementary convention designed to intensify national as well as international efforts towards the abolition of slavery, the slave trade and institutions and practices similar to slavery;

Have agreed as follows:

Section I.

Institutions and Practices Similar to Slavery.

Article 1.

Each of the States Parties to this Convention shall take all practicable and necessary legislative and other measures to bring about progressively and as soon as possible the complete abolition or abandonment of the following institutions and practices, where they still exist and whether or not they are covered by the definition of slavery contained in article 1 of the Slavery Convention signed at Geneva on 25 September 1926:

(a) Debt bondage, that is to say, the status or condition arising from a pledge by a debtor of his personal services or of those of a person under his control as security for a debt, if the value of those services as reasonably assessed is not applied towards the liquidation of the debt or the length and nature of those services are not respectively limited and defined;

(b) Serfdom, that is to say, the condition or status of a tenant who is by law, custom or agreement bound to live and labour on land belonging to another person and to render some determinate service to such other person, whether for reward or not, and is not free to change his status;

(c) Any institution or practice whereby:

(i) A woman, without the right to refuse, is promised or given in marriage on payment of a consideration in money or in kind to her parents, guardian, family or any other person or group; or

(ii) The husband of a woman, his family, or his clan, has the right to transfer her to another person for value received or otherwise; or

(iii) A woman on the death her husband is liable to be inherited by another person;

(d) Any institution or practice whereby a child or young person under the age of 18 years is delivered by either or both of his natural parents or by his guardian to another person, whether for reward or not, with a view to the exploitation of the child or young person or of his labour.

Article 2.

With a view to bringing to an end the institutions and practices mentioned in article 1 (c) of this Convention, the

States Parties undertake to prescribe, where appropriate suitable minimum ages of marriage, to encourage the use of facilities whereby the consent of both parties to a marriage may be freely expressed in the presence of a competent civil or religious authority, and to encourage the registration of marriages.

Section II.

The Slave Trade.

Article 3.

1. The act of conveying or attempting to convey slaves from one country to another by whatever means of transport, or of being accessory thereto, shall be a criminal offence under the laws of the States Parties to this Convention and persons convicted thereof shall be liable to very severe penalties.

2. (a) The States Parties shall take all effective measures to prevent ships and aircraft authorized to fly the flags from conveying slaves and to punish persons guilty of such acts or of using national flags for that purpose.

(b) The States Parties shall take all effective measures to ensure that their ports, airfields and coasts are not used for the conveyance of slaves.

3. The States Parties to this Convention shall exchange information in order to ensure the practical co-ordination of the measures taken by them in combating the slave trade and shall inform each other of every case of the slave trade and of every attempt to commit this criminal offence, which comes to their notice.

Article 4.

Any slave who takes refuge on board any vessel of a State Party to this Convention shall ipso facto be free.

Section III.

Slavery and Institutions and Practices Similar to Slavery.

Article 5.

In a country where the abolition or abandonment of slavery, or of the institutions or practices mentioned in article 1 of this Convention, is not yet complete, the act of mutilating, branding or otherwise marking a slave or a person of servile status in order to indicate his status, or as a punishment, or for any other reason, or of being accessory thereto, shall be a criminal offence under the laws of the States Parties to this Convention and persons convicted thereof shall be liable to punishment.

Article 6.

1. The act of enslaving another person or of inducing another person to give himself or a person dependent upon him into slavery, or of attempting these acts, or being accessory thereto, or being a party to a conspiracy to accomplish any such acts, shall be a criminal offence under the laws of the States Parties to this Convention and persons convicted thereof shall be liable to punishment.

2. Subject to the provisions of the introductory paragraph of article 1 of this Convention, the provisions of paragraph 1 of the present article shall also apply to the act of inducing another person to place himself or a person dependent upon him into the servile status resulting from any

of the institutions or practices mentioned in article 1, to any attempt to perform such acts, to bring accessory thereto, and to being a party to a conspiracy to accomplish any such acts.

Section IV.

Definitions.

Article 7.

For the purposes of the present Convention:

(a) "Slavery" means, as defined in the Slavery Convention of 1926, the status or condition of a person over whom any or all of the powers attaching to the right of ownership are exercised, and "slave" means a person in such condition or status;

(b) "A person of servile status" means a person in the condition or status resulting from any of the institutions or practices mentioned in article 1 of this Convention;

(c) "Slave trade" means and includes all acts involved in the capture, acquisition or disposal of a person with intent to reduce him to slavery; all acts involved in the acquisition of a slave with a view to selling or exchanging him; all acts of disposal by sale or exchange of a person acquired with a view to being sold or exchanged; and, in general, every act of trade or transport in slaves by whatever means of conveyance.

Section V.

Co-operation Between States Parties and Communication of Information.

Article 8.

1. The States Parties to this Convention undertake to co-operate with each other and with the United Nations to give effect to the foregoing provisions.

2. The Parties undertake to communicate to the Secretary-General of the United Nations copies of any laws, regulations and administrative measures enacted or put into effect to implement the provisions of this Convention.

3. The Secretary-General shall communicate the information received under paragraph 2 of this article to the other Parties and to the Economic and Social Council as part of the documentation for any discussion which the Council might undertake with a view to making further recommendations for the abolition of slavery, the slave trade or the institutions and practices which are the subject of this Convention.

Section VI.

Final Clauses.

Article 9.

No reservations may be made to this Convention.

Article 10.

Any dispute between States Parties to this Convention relating to its interpretation or application, which is not settled by negotiation, shall be referred to the International Court of Justice at the request of any one of the parties

to the dispute, unless the parties concerned agree on another mode of settlement.

Article 11.

1. This Convention shall be open until 1 July 1957 for signature by any State Member of the United Nations or of a specialized agency. It shall be subject to ratification by the signatory States, and the instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall inform each signatory and acceding State.

2. After 1 July 1957 this Convention shall be open for accession by any State Member of the United Nations or of a specialized agency, or by any other State to which an invitation to accede has been addressed by the General Assembly of the United Nations. Accession shall be effected by the deposit of a formal instrument with the Secretary-General of the United Nations, who shall inform each signatory and acceding State.

Article 12.

1. This Convention shall apply to all nonself-governing, trust, colonial and other non-metropolitan territories for the international relations of which any State Party is responsible; the Party concerned shall, subject to the provisions of paragraph 2 of this article, at the time of signature, ratification or accession declare the non-metropolitan territory or territories to which the Convention shall apply ipso facto as a result of such signature, ratification or accession.

2. In any case in which the previous consent of a non-metropolitan territory is required by the constitutional laws or practices of the Party or of the non-metropolitan territory, the Party concerned shall endeavour to secure the needed consent of the non-metropolitan territory within the period of twelve months from the date of signature of the Convention by the metropolitan State, and when such consent has been obtained the Party shall notify the Secretary-General. This Convention shall apply to the territory or territories named in such notification from the date of its receipt by the Secretary-General.

3. After the expiry of the twelve month period mentioned in the preceding paragraph, the States Parties concerned shall inform the Secretary-General of the results of the consultations with those non-metropolitan territories for whose international relations they are responsible and whose consent to the application of this Convention may have been withheld.

Article 13.

1. This Convention shall enter into force on the date on which two States have become Parties thereto.

2. It shall thereafter enter into force with respect to each State and territory on the date of deposit of the instrument of ratification or accession of that State or notification of application to that territory.

Article 14.

1. The application of this Convention shall be divided into successive periods of three years, of which the first shall begin on the date of entry into force of the Convention in accordance with paragraph 1 of article 13.

2. Any State Party may denounce this Convention by a notice addressed by that State to the Secretary-General not less than six months before the expiration of the current

three-year period. The Secretary-General shall notify all other Parties of each such notice and the date of the receipt thereof.

3. Denunciations shall take effect at the expiration of the current three-year period.

4. In cases where, in accordance with the provisions of article 12, this Convention has become applicable to a non-metropolitan territory of a Party, that Party may at any time thereafter, with the consent of the territory concerned, give notice to the Secretary-General of the United Nations denouncing this Convention separately in respect of that territory. The denunciation shall take effect one year after the date of the receipt of such notice by the Secretary-General, who shall notify all other Parties of such notice and the date of the receipt thereof.

Article 15.

This Convention, of which the Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited in the archives of the United Nations Secretary-General. The Secretary-General shall prepare a certified copy thereof for communication to States Parties to this Convention, well as to all other States Members of the United Nations and of the specialized agencies.

In witness whereof the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention on the date appearing opposite their respective signatures.

Done at the European Office of the United Nations, Geneva, this seventh day of September one thousand nine hundred and fifty six.

CONVENTION SUPPLEMENTAIRE RELATIVE A L'ABOLITION DE L'ESCLAVAGE, DE LA TRAITE DES ESCLAVES ET DES INSTITUTIONS ET PRATIQUES ANALOGUES A L'ESCLAVAGE

Préambule.

Les Etats parties à la présente Convention,

Considérant que la liberté est un droit que tout être humain acquiert à sa naissance;

Conscients de ce que les peuples des Nations Unies ont réaffirmé, dans la Charte, leur foi dans la dignité et la valeur de la personne humaine;

Considérant que la Déclaration universelle des droits de l'homme, que l'Assemblée générale a proclamée comme l'idéal commun à atteindre par tous les peuples et toutes les nations, dispose que nul ne sera tenu en esclavage ni en servitude et que l'esclavage et la traite des esclaves sont interdits sous toutes leurs formes;

Reconnaissant que, depuis la conclusion, à Genève, le 25 septembre 1926, de la Convention relative à l'esclavage, qui visait à supprimer l'esclavage et la traite des esclaves, de nouveaux progrès ont été accomplis dans cette direction;

Tenant compte de la Convention de 1930 sur le travail forcé et de ce qui a été fait ultérieurement par l'Organisation internationale du Travail en ce qui concerne le travail forcé obligatoire;

Constatant, toutefois, que l'esclavage, la traite des esclaves et les institutions et pratiques analogues à l'esclavage n'ont pas encore été éliminés dans toutes les régions du monde;

Ayant décidé en conséquence qu'à la Convention de 1926, qui est toujours en vigueur, doit maintenant s'ajouter une convention supplémentaire destinée à intensifier les efforts, tant nationaux qu'internationaux, qui visent à abolir l'esclavage, la traite des esclaves et les institutions et pratiques analogues à l'esclavage;

Sont convenus de ce qui suit:

Section I.

Institutions et pratiques analogues à l'esclavage.

Article premier.

Chacun des Etats parties à la présente Convention prendra toutes les mesures, législatives et autres, qui seront

réalisables et nécessaires pour obtenir progressivement aussitôt que possible l'abolition complète ou l'abandon des institutions et pratiques suivantes, là où elles subsistent encore, qu'elles rentrent ou non dans la définition de l'esclavage qui figure à l'article premier de la Convention relative à l'esclavage signée à Genève le 25 septembre 1926:

a) La servitude pour dettes, c'est-à-dire l'état ou la condition résultant du fait qu'un débiteur s'est engagé à fournir en garantie d'une dette ses services personnels ou ceux de quelqu'un sur lequel il a autorité, si la valeur équitable de ces services n'est pas affectée à la liquidation de la dette ou si la durée de ces services n'est pas limitée ni leur caractère défini;

b) Le servage, c'est-à-dire la condition de quiconque est tenu par la loi, la coutume ou un accord, de vivre et travailler sur une terre appartenant à une autre personne et de fournir à cette autre personne, contre rémunération gratuite, certains services déterminés, sans pouvoir changer sa condition;

c) Toute institution ou pratique en vertu de laquelle:

i) Une femme est, sans qu'elle ait le droit de refus, promise ou donnée en mariage moyennant une contrepartie en espèces ou en nature versée à ses parents, à son tuteur ou à sa famille ou à toute autre personne ou tout autre groupe de personnes;

ii) Le mari d'une femme, la famille ou le clan de celui-ci ont le droit de la céder à un tiers, à titre onéreux ou autrement;

iii) La femme peut, à la mort de son mari, être transférée par succession à une autre personne;

d) Toute institution ou pratique en vertu de laquelle un enfant ou un adolescent de moins de dix-huit ans est mis, soit par ses parents ou par l'un d'eux, soit par son tuteur, à un tiers, contre paiement ou non, en vue de l'exploitation de la personne ou du travail dudit enfant ou adolescent.

Article 2.

En vue de mettre fin aux institutions et pratiques visées à l'alinéa c de l'article premier de la Convention, les Etats parties s'engagent à fixer, là où il y aura lieu, des âges minimaux appropriés pour le mariage, à encourager le recou-

une procédure qui permette à l'un et l'autre des futurs époux d'exprimer librement leur consentement au mariage en présence d'une autorité civile ou religieuse compétente et à encourager l'enregistrement des mariages.

Section II.

Traite des esclaves.

Article 3.

1. Le fait de transporter ou de tenter de transporter des esclaves d'un pays à un autre par un moyen de transport quelconque ou le fait d'être complice de ces actes constituera une infraction pénale au regard de la loi des Etats parties à la Convention et les personnes reconnues coupables d'une telle infraction seront passibles de peines très rigoureuses.

2. a) Les Etats parties prendront toutes mesures efficaces pour empêcher les navires et aéronefs autorisés à battre leur pavillon de transporter des esclaves et pour punir les personnes coupables de ces actes ou coupables d'utiliser le pavillon national à cette fin.

b) Les Etats parties prendront toutes mesures efficaces pour que leurs ports, leurs aérodromes et leurs côtes ne puissent servir au transport des esclaves.

3. Les Etats parties à la Convention échangeront des renseignements afin d'assurer la coordination pratique des mesures prises par eux dans la lutte contre la traite des esclaves et s'informeront mutuellement de tout cas de traite d'esclaves et de toute tentative d'infraction de ce genre dont ils auraient connaissance.

Article 4.

Tout esclave qui se réfugie à bord d'un navire d'un Etat partie à la présente Convention sera libre ipso facto.

Section III.

Esclavage et institutions et pratiques analogues à l'esclavage.

Article 5.

Dans un pays où l'esclavage ou les institutions et pratiques visées à l'article premier de la Convention ne sont pas encore complètement abolis ou abandonnés, le fait de tenter, de marquer au fer rouge ou autrement un esclave ou une personne de condition servile — que ce soit pour indiquer sa condition, pour infliger un châtiment ou pour toute autre raison — ou le fait d'être complice de tels actes constituera une infraction pénale au regard de la loi des Etats parties à la Convention et les personnes reconnues coupables seront passibles d'une peine.

Article 6.

1. Le fait de réduire autrui en esclavage ou d'inciter autrui à aliéner sa liberté ou celle d'une personne à sa charge, pour être réduit en esclavage, constituera une infraction pénale au regard de la loi des Etats parties à la présente Convention et les personnes reconnues coupables seront passibles d'une peine; il en sera de même de la participation à une entente formée dans ce dessein, de la tentative et de la complicité.

2. Sous réserve des dispositions de l'alinéa introductif de l'article premier de la Convention, les dispositions du paragraphe 1 du présent article s'appliqueront également au

fait d'inciter autrui à se placer ou à placer une personne à sa charge dans une condition servile résultant d'une des institutions ou pratiques visées à l'article premier; il en sera de même de la participation à une entente formée dans ce dessein, de la tentative et de la complicité.

Section IV.

Définitions.

Article 7.

Aux fins de la présente Convention:

a) L'"esclavage", tel qu'il est défini dans la Convention de 1926 relative à l'esclavage, est l'état ou la condition d'un individu sur lequel s'exercent les attributs du droit de propriété ou certains d'entre eux et l'"esclave" est l'individu qui a ce statut ou cette condition;

b) La "personne de condition servile" est celle qui est placée dans le statut ou la condition qui résulte d'une des institutions ou pratiques visées à l'article premier de la présente Convention;

c) La "traite des esclaves" désigne et comprend tout acte de capture, d'acquisition ou de cession d'une personne en vue de la réduire en esclavage; tout acte d'acquisition d'un esclave en vue de le vendre ou de l'échanger; tout acte de cession par vente ou échange d'une personne acquise en vue d'être vendue ou échangée, ainsi qu'en général tout acte de commerce ou de transport d'esclaves, quel que soit le moyen de transport employé.

Section V.

Coopération entre les Etats parties et communications de renseignements.

Article 8.

1. Les Etats parties à la Convention s'engagent à se prêter un concours mutuel et à coopérer avec l'Organisation des Nations Unies en vue de l'application des dispositions qui précèdent.

2. Les parties s'engagent à communiquer au Secrétaire général des Nations Unies copie de toute loi, tout règlement et toute décision administrative adoptés ou mis en vigueur pour donner effet aux dispositions de la présente Convention.

3. Le Secrétaire général communiquera les renseignements reçus en vertu du paragraphe 2 du présent article aux autres parties et au Conseil économique et social comme élément de documentation pour tout débat auquel le Conseil procéderait en vue de faire de nouvelles recommandations pour l'abolition de l'esclavage, de la traite des esclaves ou des institutions et pratiques qui font l'objet de la Convention.

Section VI.

Clauses finales.

Article 9.

Il ne sera admise aucune réserve à la Convention.

Article 10.

Tout différend entre les Etats parties à la Convention concernant son interprétation ou son application, qui ne

serait pas réglé par voie de négociation, sera soumis à la Cour internationale de Justice à la demande de l'une des parties au différend, à moins que les parties intéressées ne conviennent d'un autre mode de règlement.

Article 11.

1. La présente Convention sera ouverte jusqu'au 1er juillet 1957 à la signature de tout Etat Membre des Nations Unies ou d'une institution spécialisée. Elle sera soumise à la ratification des Etats signataires et les instruments de ratification seront déposés auprès du Secrétaire général des Nations Unies qui en informera tous les Etats signataires et adhérents.

2. Après le 1er juillet 1957, la Convention sera ouverte à l'adhésion de tout Etat Membre des Nations Unies ou d'une institution spécialisée, ou de tout autre Etat auquel une invitation d'adhérer sera faite par l'Assemblée générale des Nations Unies. L'adhésion s'effectuera par le dépôt d'un instrument formel auprès du Secrétaire général des Nations Unies qui en informera tous les Etats signataires et adhérents.

Article 12.

1. La présente Convention s'appliquera à tous les territoires non autonomes, sous tutelle, coloniaux et autres territoires non métropolitains qu'un Etat partie représente sur le plan international; la partie intéressée devra, sous réserve des dispositions du paragraphe 2 du présent article, au moment de la signature ou de la ratification de la Convention, ou encore de l'adhésion à la présente Convention, déclarer le ou les territoires non métropolitains auxquels la présente Convention s'appliquera ipso facto à la suite de cette signature, ratification ou adhésion.

2. Dans le cas où le consentement préalable d'un territoire non métropolitain est nécessaire en vertu des lois ou pratiques constitutionnelles de la partie ou du territoire non métropolitain, la partie devra s'efforcer d'obtenir, dans le délai de douze mois à compter de la date de la signature par elle, le consentement du territoire non métropolitain qui est nécessaire et, lorsque ce consentement aura été obtenu, la partie devra le notifier au Secrétaire général. Dès la date de la réception par le Secrétaire général de cette notification, la Convention s'appliquera au territoire ou territoires désignés par celle-ci.

3. A l'expiration du délai de douze mois mentionné au paragraphe précédent, les parties intéressées informeront le Secrétaire général des résultats des consultations avec les territoires non métropolitains dont ils assument les relations internationales et dont le consentement pour l'application de la présente Convention n'aurait pas été donné.

Article 13.

1. La Convention entrera en vigueur à la date où deux Etats y seront devenus parties.

2. Elle entrera par la suite en vigueur, à l'égard de chaque Etat et territoire, à la date du dépôt de l'instrument de ratification ou d'adhésion de l'Etat intéressé ou de la notification de l'application à ce territoire.

Article 14.

1. L'application de la présente Convention sera divisée en périodes successives de trois ans dont la première partir de la date l'entrée en vigueur de la Convention conformément au paragraphe 1 de l'article 13.

2. Tout Etat partie pourra dénoncer la présente Convention en adressant six mois au moins avant l'expiration de la période triennale en cours une notification au Secrétaire général. Celui-ci informera toutes les autres parties de cette notification et de la date de sa réception.

3. Les dénonciations prendront effet à l'expiration de la période triennale en cours.

4. Dans les cas où, conformément aux dispositions de l'article 12, la présente Convention aura été rendue applicable à un territoire non métropolitain d'une partie, cette dernière pourra, avec le consentement du territoire en question, notifier par la suite à tout moment au Secrétaire général des Nations Unies que la Convention est dénoncée à l'égard de ce territoire. La dénonciation prendra effet un an après la date où la notification sera parvenue au Secrétaire général, lequel informera toutes les autres parties de cette notification et de la date où il l'aura reçue.

Article 15.

La présente Convention, dont les textes anglais, chinois, espagnol, français et russe feront également foi, sera déposée aux archives du Secrétariat des Nations Unies. Le Secrétaire général en établira des copies certifiées conformes pour les communiquer aux Etats parties à la Convention ainsi qu'à tous les autres Etats Membres des Nations Unies et de institutions spécialisées.

En foi de quoi les soussignés, dûment autorisés par leurs Gouvernements respectifs, ont signé la présente Convention aux dates qui figurent en regard de leurs signatures respectives.

Fait à l'Office européen des Nations Unies, à Genève le sept septembre mil neuf cent cinquante-six.